

Parlamentul României

Senat

DECLARAȚIE POLITICĂ

Adresată de către doamna senator: Silvia-Monica DINICĂ

Circumscripția electorală: nr 42, București

Grupul Parlamentar: USR

Ședința Senatului din data de: 16.10.2019

Titlul declarației politice: Ziua Internațională a Nevăzătorilor, o sărbătoare anonimă în România.

Domnule președinte de ședință,
Doamnelor și domnilor senatori,
Stimați colegi,

Titlul declarației mele politice de astăzi este

Ziua Internațională a Nevăzătorilor, o sărbătoare anonimă în România.

Organizația Europeană pentru Bunăstarea Nevăzătorilor, instituită, la data de 15 octombrie 1993, la Varșovia, Ziua Internațională a Nevăzătorilor, generalizând astfel la nivel mondial "Sărbătoarea bastonului alb" ale cărei începuturi se leagă de un fotograf englez, rămas orb în urma unui accident în 1921, care a încercat în acest fel să atragă atenția asupra lui. Bastonul alb a devenit, de atunci, simbolul independenței persoanelor fără vedere. Astăzi, bastonul alb avertizează lumea, pe toate continentele, că purtătorul lui este nevăzător. În spiritul respectului față de aceste persoane, în anul 2011, președintele SUA, Barack Obama a numit ziua de 15 octombrie, "Blind Americans Equality Day", ca o recunoaștere a egalității de șanse a fiecărui cetățean american inclusiv a celor nevăzători la o viață decentă și fericită.

Potrivit statisticilor, în România, trăiesc aproximativ 110.000 de adulți și copii cu probleme ale ochilor. Ce alte informații mai avem despre ei? Cum vine societatea românească în sprijinul concret al acestor oameni, în afară de ajutorul financiar care le este oferit de statul roman în funcție de gradul de handicap al fiecăruia? Din câte îmi dau seama, nu avem acele informații care să ne vorbească despre poveștile de viață fabuloase ale unora dintre ei, despre visele acestor oameni, despre realizările și despre nereușitele lor. Sunt puține informațiile care răzbat în afara organizațiilor care le reprezintă interesele în raport cu statul, care să ne creioneze cum arată viața de zi cu zi a acestor semeni ai noștri extrem de discreți și poate prea plini de bun-simț. Iar când spun asta, mă refer la toate categoriile de oameni care au o dizabilitate. De orice natură ar fi ea.

Revenind la persoanele nevăzătoare, foarte puțini dintre noi știm că nevăzătorii au tendința de a se izola de lume, că mulți dintre ei au nevoie de sprijin psihologic și de asistență specializată sau de sprijin financiar pentru că, de cele mai multe ori, angajarea lor nu este posibilă, chiar dacă oficial nu se recunoaște acest lucru .

Lipsa independenței de deplasare și absența unui loc de muncă, ce i-ar ajuta să trăiască o viață demnă și mai apropiată de normalitate, sunt cele două probleme majore invocate de cei care se confruntă cu dizabilități de vedere. La aceasta, se adaugă nepăsarea autorităților în multe situații, dacă ar fi să mă refer doar la faptul că semafoarele nu au dispozitive sonore care să-i avertizeze când pot să traverseze, iar trecerile de pietoni nu sunt prevăzute cu covoare tactile și vopsite așa cum se întâmplă în Uniunea Europeană unde acestei categorii sociale i se acordă importanța cuvenită și se iau măsurile care se impun atunci când vine vorba despre accesibilitatea lor în spațiile publice.

Nu știm cum trăiesc, nu știm unde muncesc – dacă muncesc -, nu știm cum și unde își petrec timpul liber. Marea majoritate a nevăzătorilor din România trăiește din indemnizațiile oferite de stat, adică 1.405 lei pentru cei încadrați la gradul I de invaliditate și 372 de lei la gradul II. Nu știm că, din cauza unor lipsuri materiale și din cauză că nu pot părăsi spațiul domestic, devin apatici și intră în depresie, iar urmările, uneori, sunt catastrofale. Ne aducem aminte de ei, fie la zile festive fie când televiziunile fac breaking news pe sinuciderea cuiva. Pentru că nimeni nu vrea să vorbească despre suferință, despre lipsuri sau despre consecințele acestor lipsuri. Există și organizații ale nevăzătorilor care cer ajutorul autorităților locale, dar cereile lor rămân, cele mai multe ori, fără ecou. Acest lucru nu mai trebuie să se întâmple.

Ziua Internațională a Nevăzătorilor ar trebui să fie prilej de sărbătoare pentru triumful vieții asupra vicisitudinilor existenței umane, dar în România nu are, din păcate, o asemenea conotație. În aceste condiții, eu, le urez tuturor, La Mulți Ani, putere și multă credință! În ei înșiși în primul rând. Azi, le spun fără echivoc: Eu și USR considerăm că a sosit timpul să le oferim persoanelor lipsite de vedere din România dreptul la demnitate și fericire! O vom face din prima zi în care vom veni la guvernare.

Vă mulțumesc!

Senator, Silvia Monica Dinică

CONFORM CU ORIGINALUL
